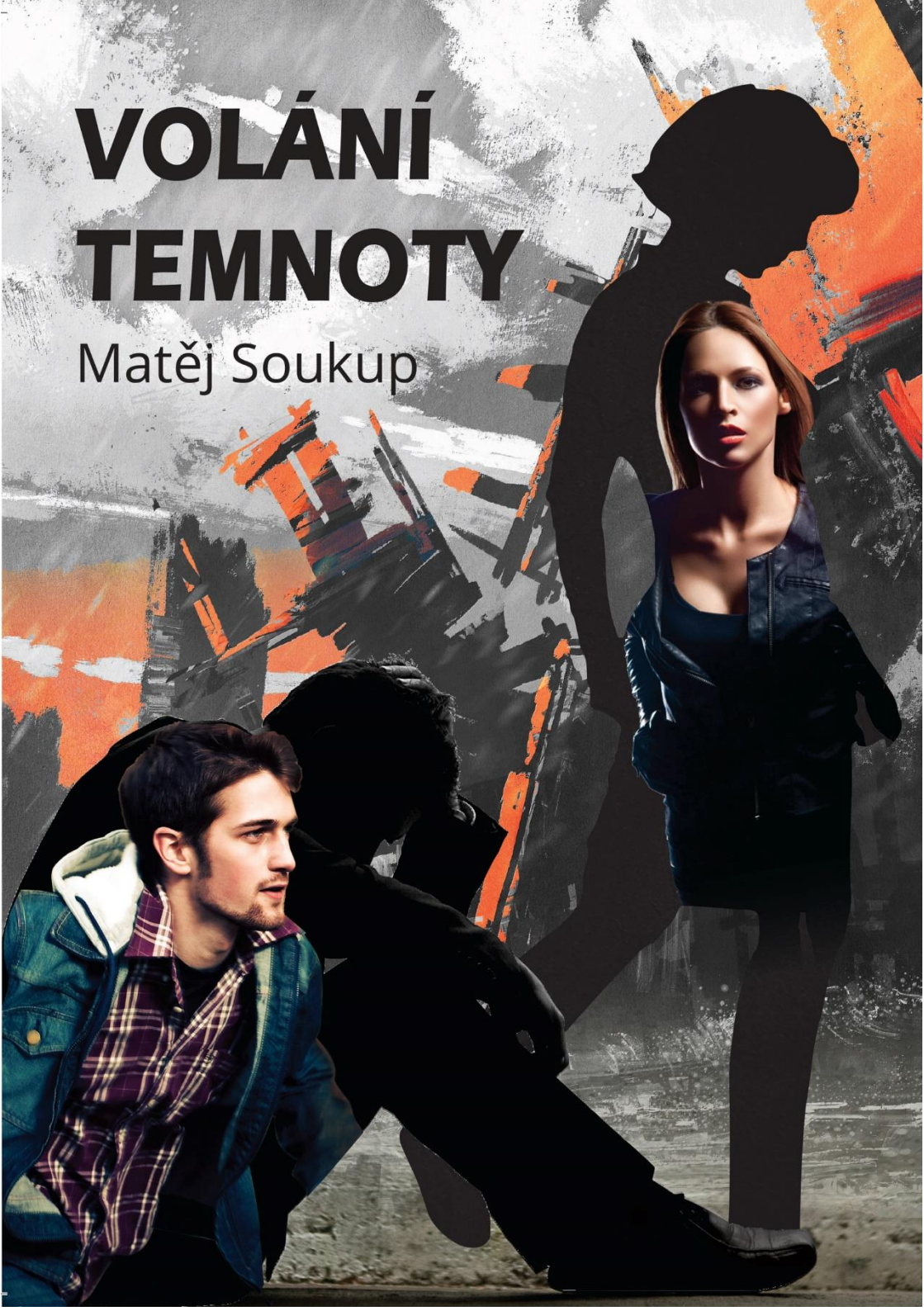

VOLÁNÍ TEMNOTY

Matěj Soukup

Matěj Soukup

VOLÁNÍ TEMNOTY

PROLOG

Venku zuřila bouře, kterou však nikdo z mužů v bílých pláštích ani nevnímal. Soustředili se plně na svůj úkol, možná poslední v jejich životě. Na stole před nimi ležel zhruba osmnáctiletý mladík. Před chvílí ho uspali pomocí anestetik a teď se připravovali provést na něm zákrok, který už absolvovala zhruba stovka jeho vrstevníků. Vyvolených. Těch, kteří měli přežít.

Jeden z mužů se otočil na svého společníka. „Tak začnem, ať to má za sebou. Zaved’ kapačku. Deset miligramů adostinu. To by mělo stačit.“

„Jakej typ?“

„Pro něj pětku.“

Lékař napíchl mladíkovi pravou paži a do roztoku ve stojanu vedle stolu přidal jasně žlutou tekutinu. Okamžitě se zbarvil se do lehce nažloutlého odstínu, protékal hadičkou a mizel v mladíkově paži.

„Stejně vůbec nechápu, jak to funguje,“ prohlásil.

„Ty seš asi fakt dutej jak bambus, Jime,“ odpověděl druhý muž s povzdechem. „V tomhle se možná vyznáš dobře, ale jinak je s tebou fakt víc práce než užitku. Kolikrát ti to už vysvětlovali? Tahle látka blokuje paměťové centrum. Až se probudí, bude si pamatovat jen to, co chceme my.“

„Proč jim ale bereme paměť? Chceme, aby přežili. Mají zachránit to, co naši tátové a dědové zničili svýma bláhovýma představama o lepším světě.“

„Právě proto bude lepší, když o tom nebudou nic vědět, Jime. Bylo by toho na ně už moc. Připravujeme jim ty nejlepší podmínky, aby se z toho úkrytu mohli jednoho dne dostat. Víc pro ně udělat nemůžeme.“

„Stejně to ty chudáci budou mít hodně těžký, Bene,“ prohlásil třetí muž na sále. „Budou se sice mít kde skrývat a dáme jim možnost, jak se před těma mrchama chránit, ale budou si muset poradit sami.“

„Máš pravdu, Chrisi,“ odpověděl Ben. „Řešili jsme to ale dlouhou dobu. Kdybychom na to měli čas, dostanem je pryč od týhle virulentní choroby i od těch zabijáckých potvor, co jsme si vyšlechtili. Ale to už nemůžeme stihnout. Všichni umíráme.“

„Kolik ti zbývá?“ ptal se Jim, zatímco sledoval monitor zobrazující mladíkovu srdeční činnost.

Ben potřásl hlavou. „Podle nejlepších odhadů? Deset týdnů. Koluje mi toho v těle tolik, že si s tím neporadí už ani nejlepší léky. Stejně jako vám všem, kluci.“

„Lidstvo si to totálně posralo,“ povzdychl si Chris.

„Jo, posralo,“ odpověděl Ben. „Ale posralo si to samo. Tyhle technický pokroky, biologický zbraně a podobný věci nám daly pocit neomezený moci. A vyhladili jsme se sami mezi sebou. A pak přišla ta choroba. Přišli jsme až moc pozdě na to, jak ji zarazit. Došel nám čas. Tyhle děti jsou naše jediná naděje.“

„V tom případě nechápu, proč chtějí držet kluky a holky odděleně od sebe,“ nadhodil Jim.

„Nejspíš z toho důvodu, že by se do jednoho krytu všichni nevešli. A kdyby je namíchali dohromady, hrozilo by, že se vzdají nějakých pokusů o útěk a zůstanou tam schovaný napořád. Rozumíš, bezpečnej ráj na zemi, hotovej Eden proti tomu, co bude kolem nich. A ty zatracený potvory by si je jednoho dne našly. Takhle budou mít pořád odvahu hledat. Jak tu druhou skupinu, tak možnost utéct, co jsme připravili.“

„Stejně by bylo lepší, kdyby jim prostě prozradili, kde to je, aby mohli vzít roha hned.“

„Taky bych to udělal. Je riziko, že se jim to prostě nepodaří. Ale o tom rozhodli ti nahoře. Je to prý pro ně zkouška. Musí být dost silní, aby dokázali zachránit lidstvo. Je jich naštěstí dost, aby pár obětí neohrozilo celou naši snahu. Kromě toho budou mít ještě podporu posledních pár lidí, kterým zbývá víc času. Ukryjou se dole a budou jim tajně pomáhat, navedou je, doufám, k jejich cíli. Ale po dvou letech už budem všichni mrtví. Pak v tom budou sami.“

„Ale je to stejně magořina,“ povzdechl si Ben, zatímco kontroloval údaje. „Co mají ti tam nahoře za nápady, to nikdy nepochopím. Co sakra získají tím, že jedinou možnost, jak ty děti můžou odsud zdrhnout, připraví přímo u těch zabijáckých potvor?“

„Tohle se mi nelíbí stejně jako tobě,“ odpověděl Chris. „Kolikrát jsem se to snažil změnit. Vysmáli se mi. A přitom to není žádná hra, to pochopí každý, kdo nemá v palici slámu. Ty děti musí zachránit celý lidstvo a oni jim připraví takovou zkoušku, při který riskují, že

nepřežije ani jeden. Je to postavený na hlavu. Být to na mě, prostě je vezmu někam do bezpečí a vyřešeno. Na co tohle? Na vytrídění těch nejlepších? Podle mě nejsme v situaci, kdy si můžeme vybírat, ale to ti chytráci nahoře nevidí.“

„Stejně se mi nelíbí, že svěřujeme záchranu naší rasy dětem,“ řekl Jim s pohledem upřeným na mladíka.

Ben zvedl oči od monitoru a popošel pár kroků směrem k oknu. „Pečlivě vybraným dětem,“ řekl. „A kromě toho jsou jediná imunní, to přece víš. Je to sice divný, ale nikdo starší dvaceti let to nepřežije. Je to nějak biologicky podmíněný, podle toho, co o tom vím. Takže jinou možnost fakt nemáme, pokud nechceme jako rasa vyklidit genofond,“ dodal se všeříkajícím pohledem.

Právě v tom okamžiku se však obrazovka vedle mladíkova těla rozblíkala šíleným tempem a ozval se poplašný signál.

„Co je?“ vykřikl Chris a vrhl se k obrazovce. Chvilí studoval data, pak se skokem vrhl ke kanyle, z níž do mladíkova těla proudil roztok s látkou. Zůstal na ni vyděšeně zírat.

„Kolik jsi tam toho dal, ty magore?“ zařval na Jima. „Místo deseti padesát! To ho připraví o celou paměť!“

„Já, já...“ koktal Jim.

„To se ti povedlo, ty vole,“ povzdechl si Ben. „Ty prostě jen tak z prdele někomu vygumuješ mozek.“

„Bohužel už se stalo,“ řekl Chris. „A z tohohle průseru cesta není.“ Začal přecházet sem a tam po operačním sále, zatímco Ben se snažil zastavit řvoucí alarm.

„Co teď s ním, Chrisi?“ zeptal se, když se mu konečně podařilo zjednat v místnosti ticho.

„Tenhle musí jít jako poslední, aby ho ostatní naučili, co už budou sami vědět. Bude to pro něj nejlepší, i když bude nebezpečný dostat ho k ostatním, aby si nás nevšimli. Ale nic jiného nám nezbyvá.“

„Jak dlouho působí ty uspávací látky?“ zeptal se Ben.

„Jak dlouho budem chtít, když ho budeme dál napíchnout. A tenhle bude muset zůstat takhle nejmíň rok.“

„Rok?“ zděsil se Jim. „Je to nutný?“

„Nezbytný po tom, co jsi vyvedl,“ odpověděl Chris.

„Chudák kluk,“ řekl Ben. „Přijde o rok života a probudí se do strašného světa.“

„Je to pro něj lepší, než kdyby se vzbudil teď,“ odpověděl Chris. „Necháme ho v umělém spánku. Naštěstí už ho tam dokážeme udržet dost dlouho bez toho, že by se mu v těle udály nějaký změny.“

„To je pro něj jediná klika. Jinak by tady díky Jimovi byl v tuhle chvíli mrtvej, nebo by mu z toho hráblo, až by se vzbudil.“

„Omlouvám se,“ hlesl Jim. „Asi mi ujela ruka. Dělal jsem to už tolikrát...“

Ben neodpověděl. Přešel k oknu a zadíval se do bouřky.

„Jen doufám, že ho kluci dostanou na správný místo bez toho, že by za to sami zaplatili životem. Oni jsou všude. Sice umíráme všichni, ale na co si těch posledních pár dní tady ještě zkracovat...“ Vrátil se pomalým krokem k lůžku a položil chlapci ruku na čelo. „Hodně štěstí...,“ řekl tiše.

Dvojice mužů pospíchala tmou a rozhlížela se obezřetně na všechny strany. Mezi sebou nesli nosítka, na nichž ležel třetí mladý muž. Zdálo se, že je uspaný, jinak by ho neustálé otřesy musely probudit.

„Už tam budem?“

„Jo, ale přestaň dělat kravál.“

„Kolik ten kluk sakra váží?“

„Hele, nemel kušnou a zaber. Víš, že nás můžou každou vteřinou najít. Chceš skončit jako skvrna na asfaltu?“

„Dej pokoj, ty parchante zatracená. Já už ho dál neunesu, dej mi minutu.“

Přední muž položil nosítka na zem a sám se také posadil. Druhý muž se mezitím nervózně rozhlížel kolem.

„Tak dělej, dělej,“ pobízel svého kolegu.

„No jo, vždyť už jdu,“ zavrčel druhý. Pomalu se zvedl na nohy, ale pak překvapeně strnul.

„Neslyšel jsi něco?“ zašeptal.

Jeho kamarád chvíli poslouchal. „Ne, nic neslyším, Henry,“ odpověděl.

„Asi se mi něco zdálo. Kurva, mám tady z toho husí kůži.“

„Já taky. Musíme si pohnout, tohle fakt není bezpečný místo.“

Znovu zvedli nosítka, ale udělali sotva deset kroků, když se Henry znovu zarazil.

„Zas to slyším, Franku,“ řekl. „Takový klapání. A je to blízko. Ale tady není nic, co by mohlo klapat, ne?“

„Ne, to vážně ne. Krom jednoho, a na to radši nemyslím,“ odpověděl Frank. Spustil opět mladíka na nosítkách na zem. Ale sotva pustil madla, ucítil přímo za sebou nějaký pohyb. V mžiku se obrátil a to, co uviděl, ho naplnilo děsem.

„Do prdele!“ zařval. Skokem se vrhl pryč z místa, kde právě stál. Kopl přitom do nosítek a shodil z nich spícího chlapce přímo do stínu polozbořené budovy.

Ale bylo pozdě. Nestihl se skoro ani otočit, když se ta věc po něm vrhla a překousla ho na dvě půlky jako hadrovou panenku. Byl mrtev dřív, než mu bolest stihla doběhnout do mozku.

Ve vteřině, kdy se Frank zoufale pokusil utéct, zaregistroval i Henry, co se na ně řítí. Vzduch proťal jeho křik. Zvířecí řev, při kterém tuhla krev v žilách.

A pak náhle bylo opět ticho. Naprosté ticho.

„Chceš mi říct, že opravdu netušíš, co ti tam nahoře v noci hrozí?“

- Lilly

KAPITOLA I.: V poslední vteřině

Děje se něco divného.

Tenhle pocit už poněkolkáté pronikl do jeho snu, který byl cokoliv jiného, jen ne klidný. David prudce otevřel oči a posadil se, nedbaje protivného světla, které ho jako dýka bodalo do očí. Konečně spatřil tolik, aby mu okamžitě došlo, že podivný pocit, který jej svíral, nebyl jen výplodem jeho fantazie.

Hned několik věcí totiž nebylo v pořádku. Místo aby spatřil vycházející slunce, probudil se do téměř úplného šera, které protínaly jen poslední paprsky zapadající denní hvězdy. Brzy měla svět kolem něj pohltnout tma.

To ale nebyla první věc, která ho překvapila. Sotva mu smysly začaly sloužit, povšiml si, že leží uprostřed liduprázdné ulice přímo na asfaltovém povrchu nějaké silnice.

Ať namáhal paměť sebevíc, nedokázal říci, jak se tam octl.

Vlastně si nepamatoval vůbec nic.

Tedy, něco přeci jen ano. Pamatoval si své jméno. Ale co zbytek jeho vzpomínek? Kdo je, odkud pochází? Nemohl přeci tohle všechno jen tak zapomenout!

Bezradně se rozhlédl kolem sebe. A vtom spatřil něco, co ho naplnilo ještě větším úžasem než ztráta vlastní paměti.

Liduprázdná totiž očividně nebyla jen ulice, v níž ležel. Kolem něj panovalo absolutní ticho, které nenarušoval ani jediný zvuk.

Nebyl tu ani jeden člověk. Nad hlavou mu nepřeletěl žádný pták, jediná krysa nepřeběhla přes ulici. Nebylo tu nic. Jen on, sám uprostřed pustiny.

A místo, na kterém se probudil, nebylo opuštěné krátce, to poznal na první pohled. Stěny vysokých budov, tyčících se kolem něj, ovíjely rostliny tak hustě, že to vypadalo, jako by byly pokryté nějakým přírodním kobercem. Mnohé z nich vypadaly, že se musí každou chvíli zřítit, zatímco části jiných už před ním ležely v troskách a poskytovaly tak náhodnému pozorovateli ničím nerušený pohled do svého nitra. Stejně jako ony na tom byla i silnice, po níž teď bezradně přecházel sem a tam. Kdysi tu musely žít tisíce lidí, ale v těchto ruinách nezbyl očividně už dávno ani jediný z nich.

Zatímco korzoval tam a zpět po cestě, rovnal si David pomalu myšlenky v hlavě a doufal, že se mu nějaká podrobnost, nápověda, proč a jak se sem dostal, přeci jen vybaví. Byla to ale marná snaha.

Na mysl mu však vyvstala další otázka. Jak zde přežije? Bude snad muset žít jako krysa v kanálech a hledat v obrovském městě nějaký způsob, jak nezahynout? Ať ho do téhle situace dostal kdokoliv,

nemohl ho sem přece poslat na smrt! Musí být způsob, jakým se tu dá přežít!

Nerozmýšlel se ani chvíli. Tím, že zůstane na jednom místě, nic nezmění. Musí se zde trochu porozhlédnout a najít z téhle zapeklité situace nějaké východisko.

Vyrazil svižným krokem po roztříštěné a popraskané silnici. Musel se přitom vyhýbat hlubokým kráterům a přeskakovat navalené hromady sutin. Slunce ještě úplně nezapadlo, takže na cestu docela dobře viděl.

Během chůze stočil pohled i na svůj zevnějšek. Zjistil, že má na nohou pohodlné tenisky, jejichž pevnými podrážkami nepronikl ani jeden úlomek trosek v jeho okolí.

Ve skomírající záři zapadajícího slunce se tedy zastavil, aby se mohl prohlédnout celý. Divil se, že ho tahle myšlenka nenapadla už dříve.

Se svým zkoumáním začal odspoda, od pohodlných bot. Jasně modré džínové kalhoty, dobře ohebné, pohodlné pro pohyb. Tmavě modrá flanelová bunda, tenká, ale hřejivá, s kapucí. Pod ní obyčejné triko s krátkým rukávem. Víc toho neměl.

Když byl hotov se zkoumáním svého zevnějšku, začal prohmatávat kapsy svého oděvu. V jedné kapse kalhot našel malé kapesní zrcátko. Mohl se tak na sebe vůbec poprvé podívat. Ze zrcátka se na něj zračil úzký, trochu osmahlý obličej s výraznou bradou, rámovaný jemným strništěm, s hnědýma očima a krátkými, trochu rozcuchanými vlasy černými jako uhl.

Zavřel zrcátko a zastrčil jej do kapsy.

Ve vnitřní kapse bundy našel baterku stejně malou jako zrcátko. Když ji rozžal, vrhala před sebe jasný, ostrý paprsek světla. V nastupující noci byla rozhodně užitečná, proto si ji hned ponechal v ruce a začal zkoumat obsah zbylých kapes. Našel už však jenom jeden kapesní nožík, který zase schoval.

Když o tom uvažoval, mohl být vděčný aspoň za to, co měl, ale bylo mu jasné, že s takovým arzenálem moc nezmůže. Musel se tedy vydat na průzkum polorozpadlých budov a doufat, že nalezne něco, co mu pomůže více než zrcátko, baterka a nožík vhodný leda na krájení hub.

Vnořil se hlouběji do města a odbočil do menších uliček, které už mezitím pohltila úplná tma. Lampy, které při svém postupu míjel, samozřejmě nefungovaly, ale to vzhledem k situaci ani neočekával. Svítil si pod nohy baterkou, aby nespadl do nějaké díry, a postupně prozkoumával jeden dům za druhým. Snažil se nezdržovat se uvnitř moc dlouho, nebylo vyloučeno, že se na něj zřítí nějaký kus zdi. Mnohé z nich, velké jako osobní auto, držely na svém místě jen jakýmsi zázrakem rovnováhy.

Tento zběžný průzkum však k ničemu nevedl. Domy byly úplně prázdné, až na nějaké dřevěné třísky, které možná kdysi bývaly nábytkem. Nenalezl vůbec nic, co by mu mohlo nějak užitečné.

Když takto neúspěšně prozkoumal další budovu, vydal se prostředkem silnice do jiné ulice. Prošel ji, protože mu bylo jasné, že v dalším průzkumu domů by byl stejně neúspěšný jako dosud, a rozhodl se, že si raději najde nějaké vhodnější místo na přespání, než

byl asfalt nebo hliněná podlaha pokrytá třískami, omítkou a kusy betonu.

Doposud byly ozvěny jeho kroků jediným zvukem, rušícím hrobové ticho.

Najednou však prořízl takřka komorní atmosféru děsuplný řev, při němž se Davidovi ježily vlasy na hlavě. Byl to zvuk, jaký nikdy v životě neslyšel, a nedokázal tedy říci, jaký tvor jej mohl vydat. Bylo mu však nad slunce jasné, že ať to bylo cokoliv, rozhodně to nepřišlo s dobrými úmysly.

Pátral světlem baterky všude kolem sebe, nespátril však nic. Rozčilené srdce, vytrhnuté ze svého klidného tlukotu prvotním úlekem, se však odmítalo vrátit k normálnímu tempu, a jakýsi šestý smysl Davidovi říkal, že ačkoliv kolem něj panuje stále zdánlivý klid, důvod k obavám má značný.

Další vteřiny mu daly za pravdu. Řev se ozval znovu, tentokrát však z mnohem větší blízkosti. David znovu vylekaně objel světlem baterky všechno v okolí, znovu však nic neviděl. Sotva ale světlo namířil opět před sebe, strnul na místě hrůzou.

Zpoza rohu vyšlo cosi, co snad ani nemohlo být živým tvorem, jak to bylo hrůzné. Připomínalo to obrovského štíra, dlouhého přinejmenším tři metry a vysokého jako autobus. Mělo to čtyři páry nohou po stranách těla, obrovská klepeta, velká jako dospělý člověk, a nad hlavou tomu visel metr dlouhý a jako bič ohebný ocas, zakončený trnem ostrým jako břitva. Když stvoření otevřelo tlamu, spatřil David několik řad špičatých zubů.

Nemohl už ani na vteřinu pochybovat o vztahu, jaký mezi ním a tímto strašlivým tvorem panoval. On byl predátor na lovu – a David byl bezbranná kořist.

Sotva ho tvor spatřil, vydal ze sebe strašlivý řev, stejný, jaký David už předtím zaslechl, a rozběhl se na úzkých nohou přímo k němu s tlamou rozevřenou a napřaženými klepety, připraven zabíjet.

David už neztrácel ani vteřinu. Rozběhl se pryč nejvyšší rychlostí, jaké byl v polozbořeném městě schopen.

Tvor se mu stále držel v patách a k uším mu doléhal jeho řev. Když David otočil hlavu, spatřil, jak se za ním žene a neustále se přibližuje; úzké nohy, podobné pavoučím, zarýval do asfaltu s takovou silou, že při každém pohybu kolem něj létaly úlomky, které vytrhl, a ocasem, kterým udržoval rovnováhu jako ještěrka, komíhal ze strany na stranu. Byl už jen asi třicet metrů za ním a stále se blížil.

David pochopil, že na široké silnici, kde se mohl obrovský tvor volně pohybovat, nemá šanci na přežití, a vrhl se proto stranou do boční uličky. Doufal, že tvora setrese. Ten se, sotva spatřil, že mu kořist uniká, vrhl divoce proti ústí uličky, a to s takovou silou, až ze zdí kolem vyrazil celé kusy železa a betonu. Úzkou uličkou se však při své velikosti protáhnout nemohl. Zmizel proto pryč a Davida, kterému se strachem a vyčerpáním podlamovaly nohy, se nakrátko zmocnil pocit úlevy.

Netrval však nijak dlouho. Za jeho zády se znovu ozvalo zařvání, a když se ohlédl, spatřil, jak se tvor dobývá obrovským klepetem do jeho dočasného úkrytu, aby se ho zmocnil stejně, jako to dělají krabi. Natahoval svůj hrůzný pařát, jak nejdále mohl, a téměř se mu podařilo

kořist polapit, kdyby se David na poslední chvíli nevrhl obrovským skokem z jeho dosahu.

Tvor znovu odběhl a Davidovi hned došlo, že se pokouší najít cestu do ulice, do níž ho teď přinutil vskočit. Intelligence tohoto zabijáka očividně nebyla rovna ničemu, co znal.

Dal se znovu na útěk, aby získal co největší náskok, než se obrovský štír dostane do ulice, ve které teď byl. Sotva ale zabočil za nejbližší roh, zůstal vydešeně stát. Přímo před sebou spatřil dalšího netvora, který na něj shlížel, ale ani se nepohnul. Davidovi připadlo, jako by ho vybízel.

Jedinec, který Davida nahnal do klepet druhého, se mezitím dostal do ulice, kterou sem přiběhl, a uzavíral mu tak jedinou možnou únikovou cestu. David padl do chytře nastražené zabijácké léčky, kterou od pouhých štírů, i když byli mnohem větší, než jaké znal, nikdy neočekával. Nevěděl, že podobným způsobem už dostali do pasti celou řadu jiných nešťastníků. Na rozdíl od svých miniaturních příbuzných byli vysoce inteligentní a lovili ve smečkách.

Davidovy naděje na přežití se v tuto chvíli rovnaly nule. Neměl žádnou zbraň, kterou by se mohl proti netvorům bránit. S malým nožíkem v kapse byl v podobné pozici, jako kdyby se africký lovec pokoušel bránit rozzuřenému lvu akáciovým trnem.

Rozhodl se však, že se nenechá zabít bez boje. Bez rozmyslu se vrhl přímo proti tvorů před sebou. Ten v první chvíli trochu zakolísal a ucouvl, jako by byl smělostí své kořisti překvapen. Ihned se však vzpamatoval, napřáhl proti Davidovi svá obrovská klepeta a švihl po něm ocasem s trnem dlouhým jako jeho paže.

David pružně uskočil stranou a dál se proti němu hnál jako smyslu zbavený, doufaje, že se mu přeci jen nějak podaří uklouznout. Když byl od tvorových klepet, která se proti němu tyčila jako dvě obří gilotiny, jen několik kroků, náhle zavrával a upadl. Způsobilo to cosi, co ho zespoda popadlo za nohu. Zároveň zaslechl zvuk, kterého by se nenadál ani v nejdivočejším snu. Lidský hlas.

„Vypadněte, dělejte!“

Člověk, který tahle dvě slova vyřkl, se obrátil směrem k netvorovi, který se doposud nehnul z místa, protože události předchozích chvil byly sotva dílem dvou vteřin, a začal po něm střílet z nějaké zbraně. Tvor bolestně zařval a vrhl se do ústí nejbližší ulice, až Davidovi zmizel z dohledu.

To vše spatřil jen na zlomek vteřiny, protože ho kdosi surově stáhl dolů pod úroveň dlažby. Obklopila jej neproniknutelná tma, v níž viděl jen otvor nad sebou. Do něho právě v ten moment seskočil i jeho zachránce a nevybíravě jej tlačil pod sebe. David zjistil, že má pod nohama příčky žebříku.

„Tak lez, ty pako!“ ozval se hlas seshora. Sotva to dořekl, Davidovi zmizel světlejší kruh z očí, protože neznámý prudce přibouchl nějaký poklop. Kolem se tak rozhostila úplná tma.

David pomalu sestupoval po žebříku a stále nemohl uvěřit nenadálému obratu událostí. Kdo se to na poslední chvíli téměř zázračně zjevil na scéně a zachránil ho před jistou smrtí?

Žebřík byl nesmírně dlouhý, mohl mít dobře kolem stovky nevysokých příček a David po nich sestupoval hlouběji a hlouběji.

Konečně došlápl z poslední tyče na pevnou zem. Zůstal stát neschopen pohybu a nohy se mu třáslly. Vedle něj ihned pružně seskočila další postava, kterou ve tmě, jež je stále obklopovala, spíše cítil, než viděl. Do obličeje jej lehce udeřilo několik dlouhých vlasů.

„Udělejte někdo světlo!“ rozkázal někdo. Davidovi, sotva jej zaslechl, se překvapením zatmělo před očima, protože hlas toho člověka nezněl ani trochu mužsky.

Sotva byl ten rozkaz vydán, rozsvítily se kolem něj dvě nebo tři baterky, jejichž světlo jej obklopilo odshora dolů.

„To není možný!“ vykřikl kdosi. „Proboha, štípnete mě, jestli náhodou ještě nespím.“

„Nespíš, Trisho, to tě můžu ujistit,“ odpověděl druhý hlas.

Konečně se Davidovi vrátila řeč.

„Kdo jste?“ vykoktal ze sebe. Jinou otázku ze sebe v tu chvíli nedostal, ačkoliv jich měl tisíce.

„Hele, tak přece jen umí mluvit,“ zasmál se první hlas. „Už jsem se bála, že mu hrůzou zdřevěněl jazyk!“

„Hele, sklapni zobák.“

„Tak fajn, ať jste kdokoliv, mohli byste se mi konečně ukázat?!“ vykřikl David. „Proti těm vašim světlům nic nevidím!“

„Hlavně se uklidni,“ promluvil teď nový hlas. Zněl jemně a melodicky. Jeho nositel na sebe zároveň sklopil světlo a stejně učinili i zbylí dva. David tak ke svému nesmírnému údivu kolem sebe spatřil tři mladé dívky. Všechny byly oblečené v tmavých bundách a přes rameno měly přehozeny samopaly. David ihned odhadl, že jim

nemůže být víc než osmnáct. Zároveň viděl, že se všechny tváří dost pochybovačně, a dalo-li se to tak říct, překvapeně.

Ta, která stála přímo před ním, nebyla o moc vyšší než on sám. Když stál proti ní, hleděl jí přímo do trochu pobledlého obličeje. Těžko říci, jestli tu bledost způsobilo umělé světlo baterek nebo překvapení. Měla ořechově hnědé oči a vlasy stejné barvy jí splývaly volně po zádech až na lopatky. Byly zcuchané a u kořínků přímo nad čelem vlhké od potu, takže se zdály o odstín tmavší.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se teď. Její hlas zněl přes šok, který jí David musel svým zjevem i chováním tam nahoře způsobit, klidně, vyrovnaně a téměř mile. V obličeji se jí nehnul ani sval.

„Ano,“ odpověděl David. „Díky vám.“

„Co tě to vůbec napadlo, zůstat v noci nahoře? Copak nevíš, že jsi mohl docela lehce skončit jako mrtvola?“

„Než po mně šla ta věc, nevěděl jsem to,“ odpověděl David upřímně. „Co to bylo?“

Dívce se ve tváři na chvíli usadil překvapený výraz. „Chceš mi říct, že opravdu netušíš, co ti tam nahoře v noci hrozí?“

„Teď už jo,“ vydechl David. „Ale jinak nevím vůbec nic. Nevím, jak jsem se tady octl, ani to, kdo jste vy. Vím jenom, kdo jsem já.“

Dívka se okamžitě otočila zpět ke svým dvěma společníkům a pronesla tiše jediné slovo.

„Zelenáč.“

„Ale divný,“ odpověděla jí jedna z jejích společnic. „Musí si přece něco o sobě pamatovat, to za první. A za druhý je to kluk! Viděla jsi už něco takovýho?“

„Neviděla, Trisho. Je na tom něco hodně podivného. Dovedeme ho na Louku a další den ráno rozhodneme, co s ním. Informuješ Radu hned po budičku, rozumíš?“

Pověřená dívka na souhlas lehce přikývla.

Zatímco spolu ty dvě hovořily, mohl si David prohlédnout zevnějšek všech tří dívek. Trisha byla o něco menší než ta, která s ním dosud hovořila. Uhlově černé vlasy měla na zádech spletené do copu a její jasně zelené oči teď, když se v nich odráželo světlo, svítily jako kočičí. Třetí z dívek, která dosud hrála němou roli, měla nakrátko střižené hnědé vlasy, z nichž jí teď do tmavého obličeje kapal pot. Zbraň měla stále pevně v ruce a David si domyslel, že právě ona zaútočila proti tvorům nahoře, zatímco zbylé dvě jej stáhly do bezpečí.

Sotva byl s touto hrubou analýzou svých zachránkyň hotov, obrátila se první z nich, zřejmě velitelka celé skupiny, zpět k němu.

„Půjdeš s námi,“ řekla mu stroze. „Tady zůstat nemůžeš a předpokládám, že nahoru k těm potvorám se vrátit nechceš, pokud máš ten svůj obličejík aspoň trochu rád. Dávej si ale pozor, co uděláš. Určitě už sis domyslel, že ty samopaly, co držíme, nejsou dětské hračky, a ujišťuju tě, že s nimi umíme všechny dobře zacházet. Ráno rozhodneme, co s tebou uděláme.“

„Proč se ke mně chováte tak chladně?“ řekl David. „Neudělal jsem přece nic špatného, kromě toho, že jsem vás nechtěně přinutil, abyste se ukázaly těm tvorům nahoře. Ale pokud vím, to jste udělaly ze své vůle, tak na co takové přijetí?“

„Něco na tobě smrdí,“ odpověděla mu velitelka.

David se téměř urazil. „Cože?“

„Myslím to tak, že se vymykáš všemu, co jsme tady kdy zažily. Ostatně to možná uvidíš sám. Nemůžeme vědět, jestli nás náhodou netaháš za nos. Což bych ti teda opravdu nedoporučovala,“ dodala lehce výhružným tónem. „Pokud jsi ale opravdu ten, za koho se nám tady vydáváš, budeme spolu určitě docela dobře vycházet. Pro tuhle chvíli si tě ale musíme zajistit, rozumíš?“

„Takže je ze mě zajatec?“ řekl David.

„Pokud tomu chceš říkat takhle, ano.“

David věděl, že nemá na vybranou. Měl v tuto chvíli jen dvě možnosti. Buď jít s těmi dívkami a čekat na svůj osud, nebo se vrátit nahoru na smrt. Měl naprosto jasno v tom, kterou možnost by zvolil radši.

„Vypadá to, že mi nic jiného nezbývá, že?“ řekl s náznakem odevzdaného tónu.

„Už to tak bude,“ řekla dívka, v jejímž hlase teď David zaslechl jistou dávku sympatií.

„A řekneš mi aspoň svoje jméno, ať vím, komu vděčím za život?“ dotázal se ještě David.

Dívka se na něj opět zadívala dlouhým pronikavým pohledem, jako by chtěla vytyšit, co se odehrává v jeho nitru.

„Jmenuju se Lilly,“ odpověděla nakonec. „A když už jsme se tady začali tak krásně vzájemně představovat, jaké je tvoje jméno? Řekl jsi, že to jediné si pamatuješ.“

„David. David Hartell.“

„David Hartell,“ zopakovala tiše Lilly. Davidovi se zdálo, že při těch slovech spatřil v jejích hnědých očích záblesk a svaly ve tváři se jí napjaly jako struny. Netrvalo to déle než vteřinu. Co to bylo? Údiv nebo pochopení, soucit nebo hněv? Nemohl říct. Viděl jen, že při jeho odpovědi Lilly na okamžik přestala ovládat své emoce. Ale proč?

„Jako bych to tušila,“ řekla nakonec. „Snad nám nepřineseš jen starosti, Davide, když už máš takové jméno. Tohle není ale nejlepší místo na řeči, takže se pohneme, pokud jsi teda od doby, co jsi sem slezl, nezarostl nohama do betonu.“

David na to nic neřekl a vykročil volným krokem za Lilly. Trisha a třetí dívka se zařadily za něj a celá skupinka se dala do pohybu.

„Když tak touží po tom nechat se zaživa vykuchat jako králík, nechte ho! Vystrčte ho v noci nahoru a ať si poradí sám.“

- Susan

KAPITOLA II.: V podzemí

Davidovi velice rychle došlo, že místo, na něž se dostal, není jen tak obyčejné. Místo, aby vedle sebe slyšel šplouchající kanalizaci, krácel teď po pevném, zřejmě betonovém povrchu. Lilly si svítila na cestu silnou baterkou a vedla celou skupinu jistým krokem kamsi do hloubi podzemního labyrintu. David se pokoušel zapamatovat si cestu, ale velice rychle ztratil orientaci, a tak se mohl nechat pouze slepě vést.

Za naprostého ticha, které rušil pouze odrážející se zvuk jejich kroků, došli zhruba po deseti minutách před obrovské železné dveře, táhnoucí se od země skoro až ke stropu. Cesta dál byla uzavřena, ale Lilly zde očividně nestála poprvé. Přejížděla světlem baterky po celé ploše brány, až se zastavila na jednom místě. Zalovila v kapse svého oděvu a vytáhla velký klíč, který se však v ničem nepodobal klíčům od normálních dveří. Když jej zastrčila do otvoru, železná deska se okamžitě posunula směrem doleva a odhalila vstup dostatečně široký

pro dvě osoby. Co ale Davida nejvíc překvapilo, stalo se to naprosto bez hluku.

„Jděte si lehnout,“ řekla Lilly svým dvěma společnícím. „Postarám se o něj.“

Dívky beze slova prošly kolem nich a za branou jim zmizely z dohledu.

„To, co teď uvidíš, tě asi překvapí, Davide,“ řekla Lilly jakoby mimochodem a znovu na něm utkvěla pohledem. „Žádné otázky,“ dodala, když spatřila, že otevírá pusou. „I kdybych chtěla, teď ti nic říct nemůžu. Zapomínáš, že jsi pořád zajatec. Nepopírám, že se nechováš nijak podezřele, ale to pořád není důvod, abych ti jen tak věřila.“

Nastalo krátké ticho. Lilly zřejmě čekala, co na to David řekne, a když neodpověděl, ujala se zase slova.

„Až vejдемe dovnitř, budu mít jednu podmínku. Ať uvidíš nebo uslyšíš cokoli, budeš zticha, jasné? Uvnitř je spousta dalších lidí, kteří o tobě nevědí, a kdyby ses tam objevil uprostřed noci, asi by je to nepotěšilo. Dost možná by vypukla menší panika, a to fakt nechceme. Řekla jsem to dost jasně?“

David na souhlas mlčky přikývl.

„Je na tobě sice něco podivného, ale líbí se mi, že jsi chápavý,“ řekla Lilly, na jejíž tváři se teď dokonce mihl lehký úsměv. „Tak jdeme. A pamatuj, ani slovo.“

Namířila světlem baterky před sebe a prošla branou dovnitř. David šel tiše za ní. Sotva však vkročil dovnitř, měl co dělat, aby se udržel a nahlas nevykřikl. Místo po betonu šel po něčem, co poznal

i v naprosté tmě – po trávě. Ale kde se vzala tady v podzemí? A proč je tady oproti chladu chodeb, jimiž šli předtím, takové teplo?

Ať byl kdekoliv, rozhodně to nebylo normální místo. Kromě Lillyiny siluety před sebou a světla její baterky však nic neviděl.

„Tak tohle je Louka,“ řekla tiše Lilly. „Tady žijeme, protože nahoře to není bezpečné, jak sis domyslel.“

David podle slibu, který jí dal, neodpověděl, a napjatě čekal, co víc mu Lilly prozradí. Ta už však nic neřekla. Místo toho se zastavila před jakýmsi dveřmi a znovu sáhla do kapsy. Tentokrát vytáhla menší klíč a David zaslechl vrznutí, jak se dveře otevřely. Když vešel dovnitř, okamžitě poznal, že je v jakési cele. Měla hliněnou podlahu, v jednom rohu stála postel a v druhém stolek se židlí. Malá zářivka zalévala celý prostor mdlým světlem. Jinak tu nebylo nic.

„Nedělám to ráda,“ řekla opět tiše Lilly. „Ale nemůžu tě nechat nocovat mezi našimi, když nevíme, kdo vlastně jsi. Tady si můžeš odpočinout stejně dobře jako jinde. Hádám, že po té hrůze nahoře pořádný spánek potřebuješ.“

„Víš, Lilly,“ odpověděl David stejnou hlasitostí, „je mi trapné tě o to žádat, ale neměla bys pro mě něco? Od chvíle, co jsem se probudil, jsem neměl nic v ústech, a ta hrůza ze mě vysála všechnu sílu.“

Lilly se trochu pousmála a sáhla do jedné kapsy svého obleku. Vytáhla malé jablko, zpola upitou láhev vody a podala mu to.

„Víc toho nemám, ale prozatím ti to postačí,“ řekla. „Čekala jsem, kdy na mě s touhle prosbou přijdeš. Zítra ráno ti někdo donese další

jídlo, a potom bych tě odsud snad mohla pustit. Napřed ale musíme rozhodnout, co s tebou.“

„Co je na mě tak divného, Lilly? Proč jsem vám způsobil takový šok tím, že jsem se tu objevil?“

Lilly si tiše povzdechla.

„Tím, že jsi, kdo jsi, Davide. Jsi kluk. To je divné.“

„Počkej, chceš mi říct, že tady mezi vámi... jsou jen dívky?“

„Přesně tak,“ přikývla Lilly. „Ale teď už konec otázek. Do svítání není daleko a ty budeš potřebovat každou hodinu spánku.“

Zavřela za ním dveře a David zaslechl, jak v zámku zarachotil klíč, a posléze i její vzdalující se kroky. Jediné světlo teď do jeho „cely“ vrhala malá zářivka u stropu.

David se vyčerpaně svalil na postel a počal přemýšlet. Z toho, co mu Lilly řekla, si vyvodil, proč byl přijat takovým způsobem. Ale nedokázal pochopit, jak je možné, že je tu opravdu jediným chlapcem. Dělo se tu něco velmi podivného, a on si umínil, že přijde na to, co.

Na další myšlenky už mu však nezbývala energie. Úprk před zabijáckými tvory ho vyčerpal natolik, že během pěti minut upadl do hlubokého spánku.

Probudil ho hluboký zvuk jakéhosi zvonce, jehož dunění se teď rozléhalo prostorem. Když otevřel oči, spatřil, že už svítá. Ranní slunce teď vrhlo do jeho obydlí své první paprsky. Davidovi už ovšem zase šrotovala hlava na plné obrátky. Rychle si vzpomněl, že je pod zemí, a nechápal tedy, jak je možné, že vidí slunce.

Zhruba po dvaceti minutách, které strávil vsedě na své posteli, zaslechl, jak někdo otáčí klíčem v zámku. Dveře se vzápětí rozevřely a vpustily tak dovnitř plný sluneční svit. David tak mohl spatřit siluetu dívky, která v ruce nesla táč.

„Dobré ráno,“ řekla. Po hlase poznal, že je to opět Lilly.

„Dobré ráno,“ oplatil jí pozdrav.

„Doufám, že už se cítíš o něco líp než včera,“ řekla Lilly. „Čeká tě dnes perný den. Rada bude zasedat a ty se máš jejího jednání zúčastnit. Pochopitelně jsi jediný bod programu.“

„Co je to ta Rada?“ zeptal se David.

„Zasedání našich nejvyšších,“ odpověděla Lilly. „Máme tady docela slušně vypracovanou hierarchii, bez toho bychom nemohly fungovat. Rada má na starost nejzávažnější rozhodnutí, proto má jediné ona pravomoc zabývat se tebou.“

„A členky Rady už o mně vědí?“

„Pochopitelně,“ odpověděla Lilly. „Nebo sis myslel, že svolám Radu a předvedu tě tam, jako by se nechumelilo? Vlastně už o tobě ví většina našich. Jak to vzaly, to si určitě domyslíš.“

„Co se mnou bude?“

„To rozhodne právě dnešní Rada. Její výrok, jak jsem řekla, je závazný pro všechny. Doufám, že i když mezi nás nepatříš, budeš se jím taky řídit.“

„A co když Rada rozhodne v můj neprospěch?“

„Tak pomalu. Snad si ještě nechceš diktovat, co můžeme a co ne,“ řekla Lilly, jejíž hlas teď opět znatelně ztvrdl. „Dávej si pozor, Davide,

aby sis nás proti sobě nepopudil. Ostatní nemusí být tak sdílní a mírní k vetřelci, jako jsem já.“

„Vetřelci? Není to snad trochu silné slovo?“ ohradil se David.

„Není. Jak jsem řekla včera, jsi jediný, kdo se tady objevil. A ještě k tomu způsobem, při kterém jsme mohli ty i my dost snadno přijít o hlavu. Nikdy předtím jsme podobnou situaci nezažily. Teď se najež. Ještě dopoledne předstoupíš před Radu.“

Lilly se obrátila na patě a opět za sebou zavřela dveře.

David si prohlédl tác, který mu podala. Našel na něm dva sendviče a hrnek mléka. Teď, když se konečně vzpamatoval z událostí předchozí noci, se žaludek přihlásil o své právo, a tak se pustil do jídla. Koneckonců, pomyslel si, ať Rada rozhodne jakkoliv, horší než vrátit se k těm obřím štírům to být nemůže.

Uplynuly odhadem dvě hodiny, když se Lilly vrátila. Beze slova Davida vyzvala, aby ji následoval. Konečně tak mohl po několika hodinách vyjít ze své cely.

Následoval Lilly a přitom se rozhlížel kolem sebe. Konečně tak spatřil to, co mu včera v noci uniklo. Louka byl přibližně čtvercový prostor o straně odhadem sto padesát metrů a byl pokryt jemnou trávou, jak poznal už včera. Po téměř celé levé straně se táhly dřevěné domy, přistavené jednou svou stěnou k silné zdi ze železa a betonu, táhnoucí se do výšky nějakých třiceti metrů. Když se David zadíval až na její horní okraj, spatřil, že se nad ním klene jasně modrá obloha téměř bez mráčku. To bylo něco, co nedovedl pochopit. Celý tenhle podzemní plac totiž zalévalo denní světlo, dokonce cítil, jak mu jemný vánek ovívá obličej.

Sklopil oči zpět před sebe a podíval se vpravo. Uviděl tak ohrady, v níž se páslo několik krav s telaty. Další nevysvětlitelná věc!

„Lilly,“ ozval se, „jak je možné, že...“

Lilly ho jediným gestem umlčela. Otočila k němu za chůze hlavu a lehkým zavrtěním mu dala najevo, že o tom tady nebudou mluvit.

Konečně došli před cosi, co připomínalo dřevěnou chýši, jakou si stavěli domorodci v Africe. Když vešli dovnitř, David seznal, že je to jen jakýsi obří dřevěný stan, který brání komukoliv nepovolanému nahlédnout dovnitř. Přímo před sebou zahlédl řadu pletených křesel a naproti nim ještě jedno osamocené. Lilly mu pokynula, aby do něj usedl. Sama pak zaujala místo u druhého křesla zprava. Potvrdila mu tak to, co si z jejich náznaků domyslel už předtím – je také členkou Rady.

Strávili tak v tichu několik minut. Mezerami mezi dřevem vnikalo dovnitř světlo a vykreslovalo tak pod jejich nohama stínové obrazce. Poté se dveře znovu otevřely. Dovnitř vešlo dalších pět dívek, které se beze slova rozestavily ke křeslům proti němu. Jen jedno křeslo, přímo naproti Davidovi, dosud zůstávalo neobsazené.

A pak se dveře rozevřely naposledy a David uviděl poslední členku Rady. Na první pohled byla starší než všechny zbylé dívky, mohlo jí být už kolem dvaceti. Měla nakrátko střižené světlé vlasy, které byly teď v denním světle téměř průsvitné. Došla zvolna ke svému křeslu a zadívala se na Davida dlouhým pronikavým pohledem.

Chvilí vládlo ticho, které Davidovi bylo téměř trapné, a už je chtěl porušit, když dívka promluvila.

„Zahajuji setkání Rady,“ řekla. „Jediným bodem programu je rozhodnutí o nově příchozím. Můžete si sednout.“

Šest dívek kolem ní, včetně Lilly, se usadilo do svých křesel, a jako poslední se posadila ona sama. David jí teď hleděl přímo do jasně modrých očí.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se.

„David,“ odpověděl. Umínil si, že při celém jednání Rady zůstane klidný a pokud možno se bude hájit.

„Davide, členka rady Lilly nám vyličila, co se včera večer stalo. Vrhł ses nahoře na ulici proti tvoru, před nímž jsi do té doby prchal, a ony tě stáhly k sobě a dovedly sem. Souhlasí to?“

David mlčky přikývl.

„Také jsi jim řekl, že si nepamatuješ, jak ses nahoře octl, a nevzpomínáš si na nic kromě svého jména. Je to pravda?“

Druhé přikývnutí.

„Trváš na tom, co jsi Lilly včera večer řekl o ztrátě své paměti?“

„Trvám. Nevzpomínám si vůbec na nic.“

„Členky Rady,“ promluvila nyní dívka, která se ho vyptávala, jasným hlasem. „Vše nasvědčuje tomu, že tu máme dalšího nováčka. Přesto je na něm něco divného, jak určitě víte. Když vynecháme to, že je prvním hochem, kterého jsme kdy našly, i jeho domnělá úplná ztráta paměti je hodně podezřelá. Každá z nás, když jsme sem dorazily, si přece něco málo ze svého minulého života pamatovala. Není přece možné, aby tenhle hoch před námi zapomněl úplně všechno. Za mě soudím, že historku o úplné ztrátě paměti si vymyslel.“

„Nevymyslel, Jennifer,“ promluvila teď Lilly zcela klidně. „Určitě víš, že já přetvářku umím dobře prohlédnout. Dnes ráno jsem s ním mluvila a vše, co řekl, bylo upřímné. Já říkám, že ať se sem David dostal jakkoliv, to, že si nic nepamatuje, je pravda.“

Slovo si vzala dívka nalevo od Jennifer. Ruce měla založené na prsou a krátké černé vlasy jí přidržovala čelenka. „No dobrá, Lilly,“ řekla. „To ale pořád nevysvětluje to, že jsi ho našla ty. Doted' se přece nic takového nestalo. A většina z nás se domnívá, že tady ve městě by měla být...“

„Ticho!“ okřikla ji Jennifer. „Tady ne, Alexo. Ne před ním.“

„Promiň, Jennifer,“ odpověděla Alexa. „Lilly, co si o tom myslíš?“

„Ano, Alexo, nepopírám, že to, co říkáš, má svou logiku. Ale co když má jeho nalezení pro nás nějaký význam, který zatím neznáme? Mohl se tu objevit z nějakého důvodu.“

„Jako třeba toho, aby rozvrátil celou naši skupinu, že?“ ozvala se dívka vedle Alexy. Měla zlatavě hnědé vlasy stažené gumičkou a od začátku celého jednání se na Davida nedívala nijak vlídně.

„Nic jsem rozvracet nepřišel!“ vykřikl teď David. „A nejsem lhář! Nevím, kdo jste, jak jste se sem dostaly, jak tady žijete, nevím nic! Vím jenom, že můj příchod sem pro vás určitě znamená šok, protože jste nikdy nic takového nezažily, ale to přece neznamená, že musím být špatný!“

„Ale co když nás tady všechny taháš za nos, hezounku?“ řekla posměšně dívka, která promluvila poslední. „Říkejte si, co chcete, holky, ale já mám o tomhle klukovi jasno. Souhlasím s Jennifer, že si

to všechno vymyslel. A jak by zrovna on mohl mít pro nás nějaký skrytý význam? Podle mě tady s ním děláme zbytečné štráchy.“

„A tvoje mínění, Susan?“ řekla Jennifer.

„Lilly ho zachránila, když se dobrovolně vrhl proti těm potvorám,“ řekla Susan. „Když tak touží po tom nechat se zaživa vykuchat jako králík, nechte ho! Vystrčte ho v noci nahoru a ať si poradí sám. Nebudeme kvůli němu riskovat, že se tady něco semele.“

Když David zaslechl, jaké má Susan mínění o jeho dalším osudu, lehce se zachvěl. Po ničem netoužil méně, než se dostat těm tvorům znova do spárů.

Ještě však nebylo vše prohráno. Sotva to Susan dořekla, Lilly se prudce zvedla ze svého křesla, div ho nepřevrhla. Proti jejímu předchozímu klidu to byla proměna o sto osmdesát stupňů.

„To by byla vražda, Susan!“ namítla podrážděně.

„Když to neuděláme, časem na to všechny dojedeme tím spíš.“

„Nemůžeme jen tak odsoudit nevinného člověka k smrti! Kdyby měl nějaké špatné úmysly, dávno by je mohl provést! Zatím udělal všechno, co jsem po něm chtěla, a to bez řečí! Já ho tam nahoru znova nepošlu!“

„Ale když ho necháme tady dole, budeme ho muset nějak zajistit,“ řekla Jennifer. „Minimálně do doby, než se ukáže, že opravdu není nebezpečný.“

„Není nic snazšího, než ho znova držet pod zámek, Jenny. Dnešní noc už tam přece strávil. A buď si jistá, že přes ty dveře se nedostane jinak než s motorovkou, za to ti ručím. Jsem ochotná si ho vzít na starost, ale nahoru ho nepošlu. Prostě ne!“

Poslední větu doprovodila vzrušeným gestem.

„Tak já dávám hlasovat,“ řekla Jennifer. „Kdo je pro tady toho kluka nechat?“

Ruce zvedly tři dívky, které David neznal, spolu s nimi Lilly a po delším váhání i Jennifer. Byla to tedy nadpoloviční většina, to na rozhodnutí stačilo.

Pokud se ovšem s rozhodnutím Rady nehodlal někdo jen tak smířit, byla to Susan. Zvedla se ze svého křesla, došla rychlým krokem k Davidovi a naklonila se k němu tak blízko, že se ho div nedotkla.

„Poslouchej dobře,“ zasyčela. „Ty mě možná neznáš, ale já vím, kdo jsi byl! A přísahám ti při všem, co je mi svaté, dej mi jedinou záminku a skončíš jako mrtvola, i kdybych za to měla jít v noci nahoru. Je ti to jasný?“

Odvrátila se od něj, vyšla ven a práskla za sebou dveřmi. David za ní chvíli hleděl a vůbec nic nechápal. Co proti němu má? Napřed ho chce poslat na smrt a teď ho chce zabít sama!

Nikdo jiný se ani neohlédl, ale bylo jasně vidět, že její chování zarazilo i ostatní z Rady.

„Dobrá,“ řekla nakonec Jennifer. „Myslím, že se Susan už na tuhle poradu nemůžeme počítat. Musíme pokračovat bez ní. Lilly, vezmeš si našeho zelenáče na starost?“

„Právě to tady navrhuju celou dobu, Jenny,“ řekla Lilly. „Řekla bych, že i jemu to bude milejší, než aby ho dostala na bedra některá z vás.“

„Tak dobrá. Máš za něj úplnou odpovědnost. Jestli se tady něco podělá, vyřídíme si to napřed s ním a potom s tebou, jasný?“

Jennifer se na delší dobu odmlčela, než se otočila k Davidovi.

„Pokud jde o tebe, Davide, dlužím ti několik stručných informací. Už ti jistě došlo, že budeš mezi námi jediný chlapec. To ovšem neznamená, že budeš mít nějaké výhody, jasné? Budeme tě mít několik dnů permanentně pod dohledem. Když s tebou nebude Lilly, vezme si tě na starost jiná z členek Rady. Budeš s námi pracovat, ne více a ne méně než ostatní, a nocovat budeš prozatím na stejném místě, kde jsi strávil dnešní noc. Příští dny budeš pracovat každý den s jinou skupinou, než přijdeme na to, co ti jde nejlépe. Děláme to tak u každého nováčka. Je ti to zatím jasné?“

„Ano, Jenny. Mohu ti tak říkat?“

„Ted' dál,“ řekla Jennifer, která Davidovu druhou větu úmyslně přeslechla. „Platí tady tři jednoduchá pravidla. Za prvé – poslouvej své nadřízené, to znamená členky Rady a svoji denní nadřízenou. Za druhé – neflákej se. Příživníky tady nepotřebujeme. A za třetí, což už jsi určitě pochopil víc než důkladně – nikdy, opakuju nikdy, nechod' nahoru. Pro tebe bych měla přidat ještě čtvrté pravidlo,“ dodala jakoby mimochodem. „Nevyvolávej konflikty. Zpočátku se k tobě bude část z nás nejspíš chovat trochu odměřeněji, ale v naší situaci se tomu nesmíš divit. Pokud se ukáže, že mezi námi dokážeš žít, časem spolu budeme dobře vycházet. Do té doby si ale dávej pozor. Dám ti jen jedno varování: výstřelky tady netrpíme. Takže pokud nechceš hezky rychle mazat tam, odkud jsi přišel, vezmi si to k srdci. Rozumíme si?“

Když David přikývl, Jennifer se lehce pousmála.

„Tak tedy vítěj na Louce.“

S těmi slovy mu podávala ruku, kterou David po chvilce váhání stiskl.

„Dneska se můžeš procházet, kde ti je libo, pokud zůstaneš uvnitř tohotole prostranství. Lilly ti bude dělat průvodce a určitě ti ráda odpoví na vše, na co se budeš chtít zeptat. S prací začneš zítra.“

Lilly se pomalu zvedla ze svého křesla a vybídla Davida, aby také vstal. Porada byla u konce.

Vyšli spolu z dřevěného stanu. David kráčel zamyšleně vedle Lilly a pohled upíral do země.

„Co ti tak leží v žaludku?“ prohodila Lilly, když si toho všimla. „Ta porada pro tebe dopadla dobře.“

„Jo, to dopadla,“ zahučel David. „Ale lámu si hlavu s tím, co proti mně Susan má. Proč mě sakra chtěla poslat na smrt?“

„Podívej, Davide, nesmíš se na ni zlobit. Susan je trochu vznětlivější. A navíc je tu ta věc s našimi vzpomínkami. Ty jsi totiž extrémní případ, který jsme tu nikdy nezažily. Každá z nás si pamatuje část svého života před tím, než se dostala sem. Nikdy jsme nezapomněly úplně všechno. Je tedy docela dobře možné, že si na tebe pamatuje, a nemusí to být zrovna z dobrého důvodu.“

„Ale co jsem jí mohl udělat?“ řekl bezmocně David. „Nepamatuju si vůbec nic, ani nejmenší náznak, co jsem zač! Kdybych věděl, co jsem tak strašného provedl, napravil bych to, jenže teď si připadám, jako bych se probudil do nového života, kde všichni ostatní vědí o tolik víc než já!“

Lilly se teď v obličeji opět mihl náznak potlačovaného smutku.

„Umím si představit tvoji situaci, ale musíš ji přijmout, i když se nejeví zrovna růžově,“ řekla. „Kdoví, třeba si časem něco vybavíš. Můžeš trpět třeba jen přechodnou ztrátou paměti způsobenou šokem nebo něčím podobným. Tvoje vzpomínky nemůžou být přece pryč nadobro.“

„Řekla jsi, že všechny si pamatujete něco ze svého dřívějšího života,“ prohodil zamysleně David. „Co si pamatuješ ty?“

„Já?“ pousmála se Lilly. „Já si pamatuju, jak jsem jako malá žila u moře a každý den jsem se chodila koupat a jezdila jsem po pláži na kole. Červeném, s takovým košíkem vpředu. To jsou celé moje vzpomínky. Moc toho není, ale zároveň je v nich naděje, že nemusím napořád žít takhle. A tahle naděje mě drží při životě. Jinak bych se tady už dávno zbláznila. Kvůli tomu, co mi hrozí nahoře, si připadám jako krysa, nad kterou by každou chvíli měla sklapnout past.“

„Řekni mi, co jsou zač? Ti tvoří, kteří po mně včera šli.“

Lilly se zarazila v půlce kroku a zadívala se kamsi do prázdna.

„Říkáme jim aroti. Co jsou zač, to už jsi viděl. Zabijácké nestvůry. Jediné, co o nich víme, je, že přes den vždy někam zmizí. Jakmile ale zapomeneš zadek tam nahoře moc dlouho, nic ti nepomůže, leda zázrak.“

„V tom případě... proč jsem naživu já?“

„Měla jsem tušení,“ odpověděla tiše Lilly. „Tušení, že se něco stane. V noci ven normálně nechodíme, ale dnes mě tam něco táhlo. Nějaká neodolatelná předtucha, vnuknutí nebo já nevím co. Prostě jsme se nějakým řízením osudu octly na stejném místě jako ty. Něco nás tam

dovedlo. Ale nech už otázek na tohle téma. Je toho dost, co ti dnes musím ukázat, tak pojď.“

Lilly ho vedla podél zdí, takže obcházeli Louku kolem dokola.

„Tyhle dřevěné chatky jsou ložnice,“ vysvětlovala, když procházeli kolem. „Mohly bychom samozřejmě spát i tady na trávě, ale vevnitř je to pohodlnější.“

Na opačné straně prošli kolem ohrad s dobyt看, které David spatřil už při cestě na zasedání Rady.

„Jak je možné, že je tady dole tráva, svítí sem slunce a můžete tu chovat dobytek? Jsme přece pod zemí, nebo snad ne?“

„Samozřejmě, že jsme,“ řekla Lilly. „Ale tohle nedokážeme vysvětlit ani my. Je očividné, že tohle místo někdo dlouho připravoval a zabezpečoval. Máme tady zavedenou čistou tekoucí vodu, sklad se zásobami, ta tráva, po které teď jdeš, roste na tak úrodné půdě, že se tady dá pěstovat zelenina... Všechno nasvědčuje tomu, že tenhle úkryt nevznikl ve spěchu, ale někdo jej pro nás opravdu pečlivě vybudoval.“

„A to slunce?“

„To je nejpodivnější věc ze všeho. To slunce je pravé, Davide. Cítíš přece vítr, který sem teď vane? Proto můžeme pěstovat zeleninu nebo chovat dobytek. Nejlepší skleníky a nejmodernější technologie by tohle nedokázaly.“

„Ale když je to takhle volně otevřené všem příchozím, museli by sem aroti už dávno proniknout, ne?“ uvažoval David.

„Tvoje úvahy jsou rozumné. Na tohle riziko ale tvůrci taky pamatovali. Jak vidíš, zdi kolem nás teď nikde nekončí. Prakticky je to tady jako krabice, které někdo sundal víko. Ale po západu slunce